

Sajarah Nu Disumputkeun tina Ayat Opat Puluh — Nomer Dua Belas

Nomer Dua Belas

Jeff Pippenger

2026-05-23

Ilaharna ilahar disebutkeun yén lamun lima urang ningali kacilakaan mobil anu sarua, lima saksi éta bakal ngajéntrékeun lima vérsi anu béda tina kajadian anu sarua; sanajan kitu, dina jaman ayeuna, nalika Roh Suci keur dicabut ti umat manusa, saksi-saksi éta tangtu bakal ngawengku ogé jalma-jalma anu ngareka-ngareka jeung ngabohong ngeunaan naon anu ku maranéhna ditempo pikeun ngadukung pandangan dunya pribadina, bari percaya yén ku kituna maranéhna keur ngalakonan kahadéan. Dina sajarah anu disumputkeun aya sababaraha rupa galur bebeneran nubuat, anu ngagambarkeun saksi-saksi anu béda tina kajadian-kajadian anu sarua. Dina Firman Allah teu aya kapalsuan, sanajan mindeng aya panapsiran manusa anu cacad ngeunaan kajadian-kajadian éta, tapi saksi-saksi Alkitabiah ngeunaan sajarah ieu, lamun dibagi kalayan bener, sadayana satuju saurang jeung nu séjén.

Petrus mangrupikeun lambang tina saratus opat puluh opat rébu dina sajarah ieu, sarta kasaksian anjeunna ngagambarkeun sajarah anu maju ti kuciwa tanggal 18 Juli 2020 nepi ka hudangna tanggal 31 Désémber 2023, tuluy minangka saurang anu kalibet dina ujian kahiji tina titingalian lahiriah, teras ujian kadua tina titingalian batiniah anu bakal diteruskeun ku ujian litmus tina bal-balan seuneu di Nashville, nepi ka diangkatna panji ka bangsa-bangsa sanés.

Donald Trump aya dina sajarah nu disumputkeun éta minangka jalma anu ngagerakkeun sakumna kaum globalis, nu ngawengku para globalis dunya, partéy Démokrat, jeung para RINO dina partéy Républik. Anjeunna nyumponan ciri-ciri nubuat nu patali jeung gambaran sato galak, ku sabab dihirupkeun deui tina maot pulitik minangka nu ka dalapan anu asalna tina nu tujuh. Anjeunna aya sapanjang sajarah nu disumputkeun éta, geus ditakdirkeun keur maréntah nalika “active despotism” dilaksanakeun heula ka Amérika Sarikat, tuluy sanggeus éta ka sakuliah dunya. Protestanisme murtad, minangka pasangan Trump dina dua tanduk sato galak ti bumi, aya di dinya dina sajarah Makabe. Rupa-rupa manifestasi kakawasaan naga dina Perserikatan Bangsa-Bangsa jeung Rusia méré kasaksian dina sajarah éta. Kapausan, minangka para garong ti bangsamu, aya di dinya pikeun ngabeungkeut sagalana jadi hiji jeung netepkeun tetenjoan.

Petrus téh anjeun, nu maca anu dipikanyaah. Petrus téh saurang calon pikeun kaasup kana panji saratus opat puluh opat rébu. Petrus keur nangtung di tengah, dina titik tengah sababaraha garis nubuat, ku iman asup ka Tempat Nu Maha Suci sarta narima robahan anu diwujudkeun ku titingalian ngeunaan Kristus. Petrus aya di Gunung Robah Rupa, tempat anjeunna kudu dirobah jadi gambar Kristus, bari Amérika Sarikat keur ngawangun gambar sato galak éta.

“Dulur-dulur, urang kudu ngurangan diri sorangan jeung nambahan Allah. Mantenna nungtut sakabéh tanaga Garéja; tapi nepi ka tingkat anu gedé, kamampuhan umat urang kaserep ku

perkara-perkara anu teu pantes. Kacida lobana waktu dipasrahkeun ka gagasan-gagasan leutik jeung tuntutan-tuntutan anu sepele. Allah miharep sangkan urang naék ka gunung, leuwih langsung asup ka payuneun Mantenna. Urang keur asup kana hiji krisis, anu, leuwih ti iraha waé saméméhna ti saprak dunya mimiti aya, bakal nungtut pangbakti anu sagemblengna ti unggal jalma anu geus nyebut ngaran Kristus. Pagawean Allah nungtut sagala anu aya dina diri urang. Tapi umat urang moal kungsi mikeun pangbakti ieu nepi ka haténa dirobah. Maranéhna perelu pangbalikan manah sarua pisan sakumaha Petrus perelu. Lamun maranéhna geus ku kituna dihirupkeun deui, Kristus tiasa ngandika ka maranéhna, ‘Strengthen thy brethren,’ ‘Feed my sheep,’ ‘Feed my lambs.’”

“Lamun kakawasaan ilahi di hijikeun jeung ikhtiar manusa, éta pagawean bakal sumebar kawas seuneu dina jarami garing. Allah bakal ngagunakeun sarana-sarana anu asal-usulna moal sanggup kahartikeun ku manusa; malaikat-malaikat bakal ngalaksanakeun hiji pagawean anu sabenerna bisa waé jadi berkah pikeun dihontal ku manusa, upama maranéhna henteu ngalalaworakeun ngajawab tuntutan-tuntutan Allah. Pagawean éta ayeuna dipasrahkeun ka manusa. Naha maranéhna bakal narimana? Dina waktos ayeuna aya loba panto anu geus dibuka lega sarta henteu dikonci pikeun para pagawe. Naha maranéhna bakal asup ngaliwatan panto-panto éta? Saha anu siap, dina panggero Sang Guru, pikeun nyebut, ‘Di dieu sim kuring, Gusti, utus sim kuring’? Sorak pamenta ti Makedonia sumping ka urang dina panyambat anu matak nalangsa ti sagala penjuru dunya, ‘Sumping ka dieu sareng tulungan kami.’” Review and Herald, December 15, 1885.

Urang kudu datang ka gunung jeung dirobah haté saperti Petrus, jeung lamun urang ngalakukeun kitu, urang bakal dimurnikeun, saperti Yesaya. Pemurnian ieu digambarkeun minangka kajadian anu kajembaran nalika kakawasaan Ilahi di hijikeun jeung usaha manusa. Panggero Makedonia lumangsung dina sajarah nu disumputkeun tina ayat opat puluh.

Waktuna geus datang sangkan usaha-usaha anu teges dilaksanakeun di kota-kota urang. Bacalah Lukas 21. Ieu teh amanat pikeun mangsa ayeuna, sarta ieu ditulis pikeun ieu generasi ahir. Urang ulah ngantep aya naon bae nu nyelap antara urang jeung pagawean anu ku Allah geus dipaparin ka urang pikeun dipigawé. Kudu aya usaha-usaha husus pikeun nempatkeun bebeneran di hareupeun jalma-jalma anu aya di kota-kota.

“Ulah sina waktu ku jalan néangan kasalahan batur. Sagala paséa kudu dipungkas. Urang kudu silih pikanyaah sakumaha dulur. Hayu urang naék ka gunung sareng Allah, supaya urang tiasa mulang bari mawa pantulan kamulyaan Allah dina diri urang. Hiji-hijina tempat urang tiasa meunangkeun éta nyaéta di gunung sareng Allah. Aya hiji padamelan anu kudu dipigawé dina nalungtik Firman Gusti sakumaha geus diungkabkeun dina hukum-Na. Geus loba maca sakadarna, tapi sabaraha anu enya-nya diajar? Kristus hirup di antara manusa sarta ngawarkeun ka dunya ieu parentah-parentah tina hukum éta pisan.”

“Pagawean ieu enggal bakal diringkeskeun dina kaadilan. Urang kudu jadi leuwih tabah jeung leuwih saregep dina usaha urang pikeun neruskeunana nepi ka rengse. Waktuna geus datang yén urang lain ngan ukur kudu giat, tapi urang ogé kudu museurkeun kagiatan éta sangkan ngahasilkeun pangaruh anu nyata. Lamun urang nyéépkeun waktu leuwih loba di gunung jeung Allah, pagawean urang bakal leuwih hasil guna.

“Kudu aya kakawasaan anu leuwih ngayakinkeun kana pangwawaran urang. Pedang Roh kudu diasah deui sarta dikirimkeun kalayan kakawasaan. Naha urang rék ngusahakeunana saperti jalma-jalma anu sakabéh kanyataan kalanggengan aya di hareupeun maranéhna? Urang ngaharepkeun supaya kakawasaan Roh Suci maju sarta ngaréngsékeun padamelan Allah di bumi.” Australian Union Conference Recorder, 1 Oktober 1906.

Di gunung, anu ogé mangrupa Tempat Mahasuci, Ketuhanan di hijikeun jeung kamanusaan urang, sarta Lukas 21 téh mangrupa pekabaran pikeun generasi panungtung, anu kudu masihan panggeuing panungtung ka kota-kota. Panggeuing ka kota-kota téh mangrupa hiji pagawean anu baris diréngsékeun ku para malaikat lamun urang nampik datang ka gunung sarta dirobah jadi sarupa jeung gambar-Na. Pagawean éta pikeun kota-kota, sabab generasi panungtung hirup dina hiji mangsa nalika “rébuan kota” baris dimusnahkeun. Mangsa nubuat ngeunaan karuksakan kota-kota dimimitian ku bola-bola seuneu di Nashville, sarta pagawean panggeuing dimimitian di dinya, jeung pagawean éta dicirian dina Lukas 21. Sapanjang taun-taun ieu urang geus sababaraha kali nunjukkeun yén Lukas 21 téh mangrupa panggeuing ngeunaan Islam tina cilaka katilu.

Dina Lukas 21, Yesus ngalacak sajarah nu dimimitian ku panolakan Israil baheula minangka umat pilihan Allah, tuluy nerus nepi ka ahir Jaman Poék panganiayaan kapapaan, sarta saterusna kana tanda-tanda nu ngawanohkeun asupna kana sajarah Millerite. Sajarah Millerite ngagambarkeun sajarah saratus opat puluh opat rébu.

Jeung maranéhna bakal rubuh ku seukeutna pedang, sarta bakal dibawa minangka tawanan ka sagala bangsa; jeung Yerusalem bakal diinjak-injak ku bangsa-bangsa lain, nepi ka mangsa bangsa-bangsa lain tumpak. Jeung bakal aya tanda-tanda dina panonpoé, jeung dina bulan, jeung dina béntang-béntang; sarta di bumi kasangsaraan bangsa-bangsa, kalawan kabingungan; sagara jeung ombak ngaguruh; haté manusa ngalemes ku sieun, jeung ku nungguan perkara-perkara anu baris datang ka bumi ieu: sabab kakawasaan-kakawasaan langit bakal diguncang. Jeung harita maranéhna bakal ningali Putra Manusa sumping dina mega kalayan kakawasaan jeung kamulyaan anu agung. Lukas 21:24–27.

Yohanes, dina pasal sabelas Kitab Wahyu, netelakeun yén 1.260 taun kakawasaan kapapaan sacara nubuat dipasrahkeun “ka bangsa-bangsa sanés,” sarta Lukas netelakeun yén dina taun 1798, jaman bangsa-bangsa sanés geus kacumponan. Satuluyna Kristus nyarioskeun tanda-tanda dina panonpoé, bulan, jeung béntang-béntang anu nandaan gerakan Millerite, tuluy nutup ku kecap, “kasusah bangsa-bangsa, kalayan kabingungan; laut jeung ombak ngageleger; hate manusa leuleus ku kasieun, jeung ku ngarep-ngarep kana hal-hal anu bakal datang ka bumi.” “Kasusah bangsa-bangsa” dina Lukas téh nya éta “amukna bangsa-bangsa” dina Wahyu.

Bangsa-bangsa murka, sarta murka-Mu parantos sumping, kitu deui waktuna pikeun jalma-jalma paéh, supaya maranéhna dihukum, sarta supaya Engkau maparin ganjaran ka abdi-abdi-Mu, nyaéta para nabi, ka jalma-jalma suci, jeung ka maranéhna anu sieun kana nami-Mu, boh nu leutik boh nu gedé; sarta supaya Engkau ngancurkeun jalma-jalma anu ngancurkeun bumi. Wahyu 11:18.

“Murka” Allah kajadian dina tujuh bala panungtungan, sarta dimimitian nalika Mikael gugah nangtung jeung mangsa pangujian manusa ditutup. Ngamukna bangsa-bangsa téh mangrupa hiji mangsa anu ngarah kana panutupan mangsa pangujian. Ngamukna bangsa-bangsa dimimitian dina kajadian 9/11, nalika Islam tina cilaka katilu sumping, ku kituna nandaan datangna hujan panungtungan.

“Kuring ningali yén amarah bangsa-bangsa, murka Allah, jeung waktuna pikeun ngahakiman jalma-jalma nu geus paéh téh misah jeung béda-béda, nu hiji nuturkeun nu séjén; kitu deui yén Mikail can ngadeg, jeung yén mangsa kasusah, sakumaha can kungsi aya saméméhna, can acan dimimitian. Bangsa-bangsa ayeuna keur jadi ambek, tapi lamun Imam Agung urang geus ngarampungkeun padamelan-Na di Bait Suci, Anjeunna bakal ngadeg, ngagem pakean pamales kanyeri, tuluy tujuh bala panungtungan bakal dicurahkeun.”

“Kuring ningali yén opat malaikat bakal nahan opat angin nepi ka pagawean Yesus réngsé di tempat suci, tuluy bakal datang tujuh bala panungtungan.” Early Writings, 36.

Dina sajarah Millerite, kagusaran bangsa-bangsa, atawa sakumaha dicatet ku Lukas, “kasusah bangsa-bangsa,” diwujudkeun ku Islam.

Dina taun 1838 Turki kalibet kana perang ngalawan Mesir. Kaayaan nunjukkeun yén urang Mesir ampir-ampiran baris ngaruntuhkeun kakawasaan Turki. Pikeun nyegah hal éta, opat kakawasaan gedé Éropa, nyaéta Inggris, Rusia, Austria, jeung Prusia, campur tangan pikeun ngajaga pamaréntahan Turki.” Uriah Smith, Synopsis of Present Truth, 218.

Dina taun 1838, nu disebut “patarosan wétan” keur ngageunjeungkeun bangsa-bangsa, sarta “patarosan wétan” éta nyaéta Islam, angin wétan numutkeun Alkitab. Sajarah Millerite ningal bangsa-bangsa diguncang ku Islam tuluy Gusti sumping dina mega ka Tempat Nu Maha Suci, ku kituna janten pralambang waktu Gusti sumping dina mega dina Kadatangan-Na anu Kadua. Saméméh Anjeunna sumping dina mega, Islam nyusahkeun bangsa-bangsa, sarta ieu téh pesen anu dipaparinkeun ka Petrus pikeun diwawarkeun ka kota-kota sateuacanna karuksakan “rébuan kota.” Mangsa karuksakan kota-kota dimimitian ku bal-balan seuneu di Nashville.

“Nun umat Allah boga rasa kana karuksakan nu keur ngancam rébuan kota, anu ayeuna ampir diserahkeun ka panyembahan brahala! Tapi loba di antara maranéhna anu sakuduna ngabéwarakeun bebeneran malah keur nuduh jeung ngahukum dulur-dulurna sorangan. Nalika kakawasaan Allah anu ngarobah haté turun kana pikiran manusa, bakal aya parobahan anu écés. Jalma-jalma moal boga kacenderungan pikeun nyalahkeun jeung ngaruntuhkeun. Maranéhna moal nangtung dina kaayaan anu ngahalangan cahaya pikeun nyorot ka dunya. Kacaman maranéhna, tuduhan maranéhna, bakal eureun. Kakuatan-kakuatan musuh keur ngumpulkeun pasukan pikeun perang. Pertentangan anu beurat aya di hareupeun urang. Rapetkeun diri, dulur-dulur lalaki jeung awéwé, rapetkeun diri. Beungkeutkeun diri jeung Kristus. ‘Ulah maranéh nyebut, Hiji pakomplotan,... jeung ulah maranéh sieun ku nu dipikasiaeun ku maranéhna, atawa kagét. Kudukeun PANGERAN semesta alam éta sorangan suci; sarta mugi Mantenna janten nu dipikasiaeuneun ku maranéh, jeung janten nu dipikaajrihan ku maranéh. Mangka Anjeunna bakal jadi tempat suci; tapi jadi batu panarajang jeung batu sandungan pikeun duanana kulawarga Israil, jadi jebakan jeung jadi perangkap pikeun

pangeusi Yerusalem. Jeung loba di antara maranéhna bakal kasandung, jeung rubuh, jeung remuk, jeung kajiret, jeung katangkep.’

“Dunya teh hiji panggung sandiwara. Para palaku, nyaéta pangeusina, keur nyiapkeun diri pikeun maénkeun bagianna dina drama agung panungtungan. Allah geus teu katenjo ku maranéhna. Di antara golongan gedé umat manusa teu aya kasatuan, iwal lamun jalma-jalma ngahiji pikeun ngalaksanakeun tujuan maranéhna anu mementingkeun diri sorangan. Allah keur nenjo. Maksud-maksud-Na ngeunaan para kawula-Na anu barontak bakal kacumponan. Dunya ieu henteu dipasrahkeun kana leungeun manusa, sanajan Allah ngidinan unsur-unsur kabingungan jeung kakacauan maréntah pikeun sawatara waktu. Hiji kakawasaan ti handap keur digawé pikeun ngadatangkeun adegan-adegan agung panungtungan dina drama éta,—Iblis datang minangka Kristus, sarta digawé kalawan sagala rupa tipu daya kajahatan di antara jalma-jalma anu ngabeungkeut dirina sorangan dina pakumpulan-pakumpulan rusiah. Maranéhna anu nyerah kana napsu pikeun ngahiji dina pasékutan keur ngalaksanakeun rencana-rencana musuh. Sababna bakal dituturkeun ku balukarna.”

“Palanggaran geus ampir ngahontal watesna. Kabingungan ngeusi dunya, sarta geura-giru kasiyeun anu gedé bakal nimpa umat manusa. Ahir geus caket pisan. Urang anu nyaho kana bebeneran kudu keur nyiapkeun diri pikeun naon anu engké bakal ngadadak nimpah dunya minangka hiji kajutan anu luar biasa.” Review and Herald, September 10, 1903.

“Unsur-unsur kabingungan jeung kakacauan” keur diproduksi minangka buah tina sistem anu ku Sister White diidentifikasi minangka “pendidikan luhur,” anu ku anjeunna ogé diidentifikasi minangka “misteri kajahatan.” Bait Parthenon di Nashville mangrupikeun lambang pendidikan palsu anu ayeuna keur ngahasilkeun “kabingungan jeung kakacauan” anu “ngawasa pikeun sawatara mangsa.” Bola-bola seuneu anu tumiba ka Nashville dibawa ku Islam, sarta éta ngagambarkeun panghukuman Allah kana “tangkal pangaweruh ngeunaan nu hadé jeung nu jahat.” Nalika Nashville katabrak, mangsa pondok pangwawaran ceurik tengah wengi dimimitian sarta ngarah kana hukum Minggu, di mana “pakumpulan” jahat dina Yesaya ngalakukeun gerakan panungtunganana nalika dunya dipaksa narima pamaréntahan hiji-dunya anu diidentifikasi minangka gambar sato galak dina Wahyu tilu welas. Idéntifikasi Yesaya ngeunaan pakumpulan jahat éta saluyu jeung pamegelan saratus opat puluh opat rébu.

Ulah maraneh nyebut, “Pakarumpul,” ka sakur anu ku ieu bangsa disebut, “Pakarumpul”; jeung ulah maraneh sieun ku nu dipikasiun ku maranéhna, sarta ulah kagét. Sucikeun PANGERAN semesta alam, nya Anjeunna sorangan; sarta mugi Anjeunna jadi anu ku maraneh dipikasiyeun, jeung mugi Anjeunna jadi anu ku maraneh digentran. Mangka Anjeunna bakal jadi tempat suci; tapi jadi batu anu matak titajong jeung cadas anu matak ngahina ka dua imah Israil, jadi pangjiret jeung jadi bubu ka nu nyicingan Yerusalem. Jeung loba di antara maranéhna anu bakal titajong, jeung murag, jeung remuk, jeung kajiret, jeung katangkep.

Iketkeun kasaksian, capkeun hukum di antara murid-murid Kami. Jeung kaula bakal ngadagoan ka PANGERAN, anu nyumputkeun raray-Na ti kulawarga Yakub, sarta kaula bakal ngarep-ngarep ka Anjeunna. Tingali, kaula jeung barudak anu dipaparinkeun ku PANGERAN ka kaula, kami téh pikeun jadi tanda-tanda jeung kaajaiban-kaajaiban di Israil ti PANGERAN

Nu Maha Kawasa, anu linggih di gunung Sion. Jeung lamun maranéhna nyarita ka maranéh, “Paluruh ka nu boga arwah akrab, jeung ka para juru tenung anu nyeces jeung ngagerendeng”: naha lain hiji bangsa kudu neangan ka Allahna? naha pikeun nu hirup kudu neangan ka nu paéh? Kana hukum jeung kana kasaksian: lamun maranéhna henteu nyarita nurutkeun ieu pangandika, éta téh lantaran euweuh caang dina maranéhna. Yesaya 8:12–20.

Petikan ti Sister White nétélakeun yén hiji mangsa “kabingungan jeung kacau-balau” ngabalukarkeun “Sétan datang salaku Kristus.” Sétan nembongan nyarupaan Kristus dina waktu hukum Minggu.

“Ku dekrit anu maksakeun ngadegkeunana Kapapaan kalawan ngalanggar hukum Allah, bangsa urang bakal misahkeun dirina sapinuhna ti kabeneran. Lamun Protestantisme manjangkeun leungeunna nyebrang jurang pikeun nyekel leungeun kakawasaan Roma, lamun éta ngahontal ngaliwatan leuweng pikeun silihgandeng jeung Spiritualisme, lamun, dina pangaruh ieu persatuan tilu rupa, nagara urang nolak unggal prinsip tina Konstitusina minangka pamaréntahan Protestan jeung republik, sarta nyadiakeun jalan pikeun nyebarna kasalahan-kasalahan jeung pangabobodo kapapaan, mangka urang bisa nyaho yén waktuna geus datang pikeun pagawéan Iblis anu matak pikaheraneun, sarta yén ahir geus caket.” Testimonies, jilid 5, 451.

Mangsa “kabingungan jeung kakacauan” lumangsung dina mangsa nu nuntun ka hukum Minggu. Saacan hukum Minggu, dina periode anu dilambangkeun ku pasamoan kémah di Exeter jeung sapuluh poé di rohangan luhur saméméh Pentakosta, saratus opat puluh opat rébu kudu “silih rapetkeun, dulur-dulur lalaki jeung awewe, ... pageuh ngahiji jeung Kristus.” Panyegelan lumangsung saméméh hukum Minggu, sarta dina sajarah éta pakumpulan jahat mimiti pagawean pamungkasna pikeun ngadegkeun pamaréntahan dunya tunggal.

Dina mangsa pamegelaan, Kristus bakal jadi tempat suci pikeun jalma-jalma saleh, tapi jadi batu panghalang pikeun jalma-jalma jahat. Anjeunna bakal jadi “jiret jeung pangareuwas pikeun nu nyicingan Yerusalem,” nyaéta golongan “anu loba” nu ragrag, tapi pikeun nu saeutik anu dipagel, “Anjeunna” bakal jadi “kasieunan” maranéhna.

“Sieun” ka Allah téh nya eta nu kakurangan ku Hawa, sarta jalma-jalma anu sieun ka Allah miboga rupa sieun anu béda ti sieun anu ditibankeun ka loba jalma anu titajong. Dua rupa sieun ieu nandaan jalma-jalma anu lulus jeung anu gagal dina prosés pangujian. Anu lulus disegel, anu henteu dilambangkeun ku angka lima, sabab maranéhna “titajong, jeung rubuh, jeung remuk, jeung kajiret, jeung kacekel.” Mangsa panyegelan anu dilambangkeun lumangsung saméméh hukum Minggu, nalika aya hiji mangsa kabingungan jeung kakacauan, nyaéta waktu pasemon sapuluh parawan digenapan.

Saeutik anu dimaterai, sabalikna ti nu loba anu titajong, nyaéta maranéhanana anu “ngadagoan” ka Gusti, ku kituna ngaidéntifikasi para parawan anu wijaksana anu “ngadagoan.” Aya ogé hiji ngadagoan profétis anu disucikeun jeung anu henteu disucikeun dina dua golongan parawan éta, anu sajajar jeung dua rupa kasieun.

“‘Sabab panganten lalaki téa lila datangna, maranéhna kabéh ngantuk tuluy saré.’ Ku lilana datangna panganten lalaki téh digambarkeun ngaliwatna mangsa nalika Gusti dipiharep bakal sumping, kuciwa, jeung naon anu katingalina saperti panundaan. Dina mangsa kateupastian ieu, minat jalma-jalma anu dangkal jeung satengah hate geuwat mimiti goyah, sarta usaha maranéhna mimiti ngendor; ari jalma-jalma anu imanna dumasar kana pangaweruh pribadi kana Alkitab mah miboga batu panceg handapeun sukuna, anu teu bisa disapu ku ombak kuciwa. ‘Maranéhna kabéh ngantuk tuluy saré;’ hiji golongan dina teu paduli jeung ninggalkeun imanna, sedengkeun golongan séjén sabar ngadagoan nepi ka dipasihkeun cahaya anu leuwih écés. Sanajan kitu, dina peuting pangajaran, golongan anu pamungkas téh katingalina, nepi ka sawatara, leungiteun sumanget jeung pangabdian maranéhna. Anu satengah hate jeung anu dangkal geus teu bisa deui ngandel kana iman dulur-dulurna. Unggal jalma kudu nangtung atawa ragrag keur dirina sorangan.” The Great Controversy, 395.

Jalma-jalma anu ngadagoan ku cara anu disucikeun kudu jadi “tanda jeung kaajaiban,” nalika maranéhna diangkat jadi hiji panji ka dunya dina waktu hukum Minggu, nalika perkara ngeunaan tangkal pangaweruh hadé jeung jahat ngagambarkeun pangaweruh ngeunaan “anu nyuhunkeun ka roh-roh nu dipikawanoh, jeung ka tukang sihir anu ngintip, jeung anu ngagerem” jeung pangaweruh anu diidentifikasi ku “hukum jeung kasaksian.” Ieu téh ujian anu sarua saperti kaayaan Hawa jeung Adam. Naha urang narima atikan anu bebeneran dicampurkeun jeung dilebur jeung kasalahan, atawa naha urang nangtung dina dasar “kieu timbalan PANGERAN,” sabab lamun maranéhna henteu nyarita nurutkeun ieu Firman, éta téh lantaran teu aya caang dina maranéhna. Atikan anu leres jeung anu palsu téh mangrupa salah sahiji garis bebeneran anu utama dina papaséan gedé antara Kristus jeung Sétan. Nashville téh lambang pambrontakan ngalawan Firman Allah, sakumaha pastina Sodom téh lambang kalakuan cabul, jeung sakumaha New York téh lambang kakawasaan ékonomi Amérika Sarikat sarta Pentagon téh lambang kakuatan militérna.

Pétrus keur nangtung dina bangbarung bal-bal seuneu Nashville, di Panium jeung di gunung, anu ngawakilan ujian bait suci. Anjeunna ngakuan yén Adventisme Poé Katujuh Laodikea rek ditegur sarta dijieun era nalika bal-bal seuneu éta murag, sarta yén Nashville, Amérika Sarikat, jeung dunya kudu dipapatahan. Pesen Islam negeskeun para utusan, sakumaha seuneu anu murag di Karmel negeskeun yén Élia téh nabi anu sajati. Sanajan kitu, panginget ka Nashville lain saukur Islam tina cilaka katilu, komo deui lain ngan ukur perkara jinis pakarang naon anu dipaké dina serangan ngadadak éta. Pesen panginget éta kudu nétélakeun naha Islam diidinan mawa panghukuman, nyaéta hiji panghukuman anu ngamimitian hiji mangsa nalika rébuan kota diruksak. Nangtukeun ti heula yén Islam bakal ngabalukarkeun serangan ngadadak ka Nashville bakal ngabuktikeun para utusan, tapi éta téh panginget anu can lengkep lamun ngan éta waé anu dilakukeunana.

Bal seuneu Nashville téh mangrupa panghukuman Allah anu ngamimitian hiji mangsa pondok nu tungtungna nepi ka hukum Minggu, anu saperti dina awal mangsa éta ogé mangrupa panghukuman Allah. Allah geus ngawartosan ka Adam jeung Hawa ti heula naon éta tésna, jeung naon balukarna lamun maranéhna gagal dina éta tés. Sadérék White nétélakeun pentingna mampuh nalar “ti sabab ka balukarna,” sarta Alkitab nétélakeun yén hiji “kutuk” tanpa “sabab” moal datang.

Sakumaha manuk ku ngumbara, sakumaha walét ku ngapung, kitu ogé kutuk anu taya alesanana moal datang. Siloka 26:2.

Bola-bola seuneu di Nashville téh mangrupa “pangaruhna,” jeung “kutuk” anu datang. Talatah pangéling kudu ngamuat ogé “sabana.” Talatah nabi Yunus lain saukur netelakeun ayana karuksakan dina opat puluh poé, tapi éta ngahasilkeun hiji hudang rohani jeung réformasi ti raja nepi ka sakumna rahayat. Naon anu dipidangkeun éta nyababkeun raja jeung rahayatna malik tina jalan-jalan maranéhna anu jahat. Yunus geus ngawartakeun ka maranéhna ngeunaan karuksakan anu bakal datang, sarta anjeunna nyarioskeun ka maranéhna yén éta téh lantaran kahirupan maranéhna anu fasik jeung jahat.

Sabab éta beja nepi ka raja Niniwe, tuluy anjeunna gugah tina tahta-Na, nyoplokkeun jubahna, nutupan dirina ku karung karesahan, sarta calik dina lebu. Geus kitu anjeunna maréntahkeun sangkan éta diwawarakeun jeung diumumkeun ka sakuliah Niniwe ku parentah raja jeung para bangsawanna, pokna, Ulah aya boh jelema boh sato, boh ingon-ingon boh domba-domba, nu ngaraosan naon-naon; ulah maranéhna dahar, ulah ogé nginum cai. Tapi sing jelema jeung sato ditutupan ku karung karesahan, sarta sasambat kalawan tarik ka Allah; enya, sing masing-masing maranéhna murtad tina jalanana anu jahat, jeung tina kakasaran anu aya dina leungeunna. Yunus 3:6–8.

Islam téh hiji kakawasaan tarompét, jeung tujuh tarompét dina Wahyu dalapan nepi ka sabelas, kitu deui pasal genep welas, miboga ciri-ciri nubuat anu husus. Opat tarompét anu kahiji téh mangrupa panghukuman ka Roma kaisar lantaran netepkeun hukum Minggu anu kahiji dina taun 321. Dua tarompét salajengna téh mangrupa panghukuman ka Roma kapausan lantaran netepkeun hukum Minggu dina taun 538. Tujuh tarompét dina Wahyu dalapan nepi ka sabelas ngalambangkeun tujuh bala anu pamungkas dina Wahyu genep welas, anu mangrupa panghukuman Allah ka umat manusa lantaran panglaksanakeun paksaan Minggu.

Pesen panggeuing ti Nashville kudu nangtukeun tapak-tapak anu nungtun kana hiji hukum Minggu, sarta dumasar kana kasaksian nubuat, panghukuman téh nuturkeun, lain ngadahuluan, sababna. Panghukuman téh mangrupa akibat tina paksaan pangamalan Minggu. Lima saksi tina sajarah anu nyumput dina ayat ka opat puluh anu keur urang talungtik méré kasaksian anu béda-béda, tapi henteu siga para saksi manusa, sakabéh garis nubuat téh silihpadu jadi hiji. Pikeun nangtukeun tapak-tapak tina hukum Minggu pamungkas di Amérika Sarikat, hal éta kacumponan nalika Peter ngahijikeun kasaksian Donald Trump pikeun ngajelaskeun akibat tina fireballs Nashville.

Pangéling Nashville ka dunya téh yén Allah ngamimitian pangadilan-Na anu pamungkas ka manusa jeung ka bangsa-bangsa dina waktos éta. Ti dinya tuluy dimimitian hiji mangsa karuksakan kota-kota, sarta gancang ngarah kana undang-undang Minggu, nalika murtad nasional dituturkeun ku karuksakan nasional. Sanggeus éta Iblis datang pikeun nyamar jadi Kristus, sarta pakumpulan jahat éta ditegakkeun nalika sapuluh raja sapuk pikeun masrahkeun karajaan ka para panyarogot umat anjeun, anu ngadegkeun tetenjoan éta. Pangéling Nashville dilambangkeun ku sajarah anu miheulaan Nashville, sakumaha dilambangkeun ku Donald Trump anu ngawangun hiji gambar ka sato galak. Pesen Trump téh tarompet pangéling anu miheulaan bal-bal seuneu

Nashville.

Urang baris neraskeun perkara-perkara ieu dina artikel salajengna.